

HELEN SCHEUERER

KREV
&
COCEL

LEGENDY
THEZMARRU

FRAGMENT

Krev a ocel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Helen Scheuerer
Krev a ocel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KREV & OCEL

HELEN SCHEUERER

Přeložil Ondřej Duha

FRAGMENT

*Pro Garyho, mého kumpána ve víně i zločinu.
S tebou je každý den dobrodružstvím.*

Proroctví o Středoríších

*Ve stínu padlých království, v oku bouře,
bude dcera temnoty v jedné ruce třímat meč
a druhou bude vládnout smrti.*

*Až obloha zčerná, na konci dní,
Příkrov se zhroutí.
Přílív se obrátí, až tasí svou čepel.*

Úsvit ohně a krve.

Kapitola 1

Smrt Althey Zoltaire byla vytesána do kamene od jejího dětství. Podle toho věděla, že svět nekončí. Ještě ne. Oblohu protnul blesk následovaný zaburácením hromu. Thea se plížila říší pod rouškou temnoty. Opatrně postupovala po útesu, vychutnávala si vůni přicházející bouře a těšila se na chaos, který mohla rozpoutat. Neměla tam co pohledávat, ale už dávno se naučila brát osud do vlastních rukou.

S bušícím srdcem pátrala ve skalách po úkrytu. Schůzka se tady, na černých útesech obklopených rozeklanými horami a zuřivým mořem, kde se v mračnách převalovaly obrovské vlny, měla uskutečnit každým okamžikem. Toto pro většinu lidí zneklidňující území, divoká krajina a chladné, ostré linie Thezmarru, bylo jediným domovem, který kdy poznala. Skoro vůbec si nepamatovala, co se stalo předtím, než ji spolu s její sestrou Elwren položili ke chřtánu padací mříže.

Thea obrátila svou pozornost zpátky k místu setkání. Po nikom tu nebylo ani stopy, nebyl slyšet ani šepot ve větru. Netrpělivě si povzdechla a začala si hrát s kamenem osudu pověšeným na krku. Palcem přejížděla po vyrytém čísle, kterým byla spoutána v tomto životě.

Dvacet sedm.

Věk, v němž měla zemřít. Už jen tři roky, než si pro ni přijde smrt; budoucnost, které se nebála, ale nesla ji nelibě. Tři krátké roky zdaleka nestačily na to, aby se žena mohla stát tím, čím chtěla.

Legendou.

Mžourala k obloze a pátrala v šedi po bledé kouli slunce. V říši zahalené temnotou bylo často těžké poznat, kolik je hodin, ale kdyby se chtěla vsadit, což vskutku ráda dělala, vsadila by si na to, že mají válečníci zpoždění. Rozhodně špatné znamení.

Obloha se otevřela a spustil se liják, který proměnil zem pod jejími botami v bahnitou řeku. Další blesk ozářil to, co leželo za rozbouřenými vodami: Příkrov. Obrovskou zeď neproniknutelné bílé mlhy tyčící se až k bohům, svírající Středoříše ve svém ochranném objetí. Po stovky let bránil jejich domov proti stvůrám, dokud jednoho dne neselhal.

Ta myšlenka přiměla Theu zkontrolovat svůj nejcennější – a zakázaný – majetek; dýku, kterou měla jako vždy zastrčenou ve vysoké botě pod okrajem nohavice.

Na skalách zaklapala kopyta a Thea se vrhla za křoví z ostatných šlahounů, aby se skryla ve stínech, právě když se objevili dva velcí hřebci.

Zrychlil se jí tep; její zdroj se nezmýlil. Lesklí černí koně patřili jen jednomu druhu jezdců.

Těžké boty s cáknutím dopadly na rozbahněnou zem a po útesu se roztančily tiché hlasy.

Byli zde.

Berserkové z Thezmarru.

Thea vyhlédla zpoza skály – toužila spatřit ty legendární válečníky zblízka.

Na mýtinu vstoupili dva po zuby ozbrojení muži odění v černém brnění. Na chráničích předloktí hrdě vystavovali své odznaky: ocelové symboly tvořené dvěma zkříženými meči a třetím zaraženým shora mezi ně.

Thea se bezmyšlenkovitě dotkla svého rukávu a přála si, aby na něm měla také připevněný odznak.

Berserk se nezodpovídal nikomu jinému než cechmistrovi.

Balady opěvovaly jejich moc, to, jak se po dokončení Velkého obřadu stávali silnějšími, rychlejšími a mrštnějšími než většina mužů. O některých kolovaly zvěsti, že jsou nesmrtelní. Říkalo se, že se nenarodili, ale byli stvořeni z krve a oceli. Zbývali už jen tři.

Dva z nich teď stáli v dešti pouhých pár kroků od They. Více než rok se k nim snažila přiblížit, lépe pochopit, co čeká Středoríše – aby nebyla zastižena nepřipravená, až si pro ně všechny přijde temnota.

Ty dva už viděla mnohokrát ve Velké síni: Torje Medvědobjice, zlatovlasého hrdinu třímajícího kladivo, který v lesích Tveru údajně bojoval se dvěma zakletými medvědy a porazil je, a Vernicha Kravavce, staršího válečníka, který v nesčetných bitvách v době pádu Delmiry prolil *řeky* nepřátelské krve.

Ten druhý se s hlubokými vráskami na čele rozhlédl po útesu. „Řekl, že tu bude.“

„Nejspíš zabloudil. Je to už dávno, co byl naposledy doma,“ prohlásil Torj pobaveným tónem.

„Na ty tvé ubohé vtipy mám příliš velkou žízeň,“ téměř zavrčel Vernich. „Chci se schovat před tím zatraceným deštěm. Týden jsem neměl na nohou suché boty.“

„V jeho dopisu stojí, že máme počkat tady –“

„Vím, co tam stojí,“ odsekl Vernich. „Jinak bych už seděl u ohně a měl v sobě tři piva.“

„No, klidně se jdi rozmazlovat. Pak ti povím, jak to proběhlo,“ odpověděl Torj s rukou položenou na hlavici kladiva na svém opasku.

Thea se kousla do rtu, srdce jí stále divoce bušilo.

Vernich přešlápl z nohy na nohu. „Neviděli jsme toho parchanta celá léta, jako kdyby –“

Na skále zaduněla další kopyta a na mýtinu se snesla sprška mořské vody smíšená s deštěm.

Třetí jezdec se připojil k ostatním a rozhostilo se tíživé ticho. Poté sesedl z velkého hřebce. S vůní deště v jeho stopách se smísil jemný odér růžového dřeva a kůže.

Když ho zahlédla, nevěděla Thea, na jaký detail se zaměřit nejdříve. Jeho vysoká postava byla masou svalů zahalených v černém brnění, zpoza něhož vyčnívaly dva obrovské meče. Mokré tmavé vlasy měl na zátylku svázané do uzlu, mohutnou čelist mu zdobil úhledný plnovous...

Thee se zježily chloupky na šíji. Věděla o něm, samozřejmě.

Přestože byl léta pryč, jen málo lidí nikdy neslyšelo o Wilderu Hawthornovi, nejmladším berserkovi z Thezmarru, posledním svého druhu, který prošel Velkým obřadem.

O tom, kterému se říkalo Ruka Smrti.

Moc z něho prýštila ve vlnách.

Thea strnula, zatímco se vzduch chvěl tou cizí, nečekanou silou... Nikdy předtím se neocitla tak blízko *skutečné* magii, což platilo pro většinu obyčejných lidí. Magie ve Středoříších se v průběhu staletí stala nepředvídatelnou. Vyprchala z lidí a byla teď darem, kterým vládli jen příslušníci královských rodů, a ti ho předávali

berserkům během Velkého obřadu. Projevovala se však různými způsoby a na různých místech, v kouzlech, ve stvůrách.

Thea si mohla jen představovat, jaké to je mít na dosah ruky takový druh síly, těšit se z podobného druhu moci –

Teď z berserka sálala energie Ruky Smrti, volala na ni.

Hawthorne se obrátil ke svým spolubojovníkům a kriticky si je prohlížel.

Ani jeden nepromluvil.

„Dobře,“ řekl konečně výrazným, hlubokým hlasem. „Jste tady.“

„Ne že by mě to předvolání nějak potěšilo,“ pronesl Vernich úsečně.

Hawthorne to ignoroval. „Musíme toho hodně probrat.“

Thein pohled poprvé zabloudil k tomu, co držel v pravé ruce. Jutový vak, z něhož kapala červená tekutina.

Torj si ho všiml také. „Špatné zprávy?“

Hawthornovi se na bradě napjal sval. „Vždycky to jsou špatné zprávy.“

„Tak nám je pověz.“

„Přicházím z Rozbitých ostrovů,“ řekl tichým basem. „Pobil jsem tam nový roj přízračných duchů. Měl jsem v plánu okamžitě se vrátit do pevnosti se zprávou, ale moji loď celou cestu až k pevnině sledoval jeden obyvatel útesu, tak jsem ho vedl dál na západ, směrem k Příkrovu. Dokud...“

Hodil zakrvácený vak Torjovi. „Padl jsem na ducha, který se nebezpečně přiblížil k Thezmaru.“

Se znechuceným odfrknutím vytáhl Torj z vaku cosi černého, z čeho kapala krev.

Thea se málem pozvracela.

Srdce.

„Kde je jeden, je jich mnoho,“ varoval Hawthorne. „V dalším vaku mám další dvě. V Příkrovu se objevily nové trhliny. Každým dnem jím proniká tahle i horší lůza.“

„Fúrie, spaste nás,“ zamumlal Torj.

Hawthorne se nevesele zasmál. „Fúrie nikoho nezachrání.“

Když mu ta slova sklouzla ze rtů, vzhlédl a Thee přejelo po páteři vzrušení, tichý blesk pronikající cévami.

Její světle zelené oči se skrz keř setkaly se stříbrným pohledem nechvalně známého berserka.

Sevřelo se jí srdce a napjalo celé tělo.

Jeho pohled jako by jí probodl samu duši.

Hawthorne pomalu zamrkal a obrátil se zpátky ke svým společníkům. „Je toho víc, ale tady to probírat nebudu.“

„A proč ne tady?“ vyštěkl Vernich. „Kurva, myslel jsem, že to byl jediný důvod, proč –“

„Tady ne.“ Hawthorne se chopil otěží a bez dalšího pohledu Theiným směrem vedl ostatní pryč do temných hor.

Thea měla pocit, jako by se jí rozpustily nohy, ruce se jí třáslu u boků. On ji *viděl*.

Hawthorne ji viděl, a nic neřekl...

Proč?

Se zmatkem v hlavě se vyhrabala na nohy. Když si byla jistá, že jsou berserkové pryč, rozběhla se k úzké kamenité cestě vedoucí zpátky k pevnosti. Kámen osudu jí bušil do hrudi jako válečný bubben, když se drápala přes skalní výstupky a slézala po rozeklaném horském svahu stejně jako když podél silných hradeb a strážního domku pokračovala k vratům severní věže. Udýchaná se vrhla dovnitř, konečně mimo dosah větru a deště. Zatímco si ždímalu vodu

z bronzově zlatých vlasů, dopřála si chvilku na rozmyšlenou o tom, co se stalo. O tom, co viděla a slyšela.

Byla to pravda.

Wilder Hawthorne se po letech nepřítomnosti vrátil do Thezmaru a přinesl s sebou srdce stvůry.

Kapitola 2

Ty lehkovážná hlupačko,“ sykla její sestra Elwren, jakmile se před ní Thea zastavila v chodbách prvního patra. „Thea opětovala Wren zamračený pohled. Se sestrou měly stejnou barvu očí – neobvyklý celadonový odstín – a také podobně tmavé a husté obočí. Wren to své obvykle používala k mračení se na Theu. Měly také stejné bronzové lokny, i když ty Theiny obsahovaly víc zlata, protože trávila většinu času venku. Přestavovaly dvě strany téže mince, ale zatímco Thea byla samý ostrý rys a sval, Wren byla z nich dvou ta měkčí a krásnější. Dvě desetiletí života v pevnosti ten fakt jen potvrdila: štěstěna shlíží laskavěji na ty s hezkými úsměvy a sukněmi než na ty s polámanými nehty a potrhanými kalhotami.

Ted' však byly veškeré stopy po Wrenině jemné povaze ty tam, když odtáhla Theu mimo doslech ostatních, strhla z ní promočený plášť a ometla z něj větší kousky bláta.

Thea její ruce podrážděně odstrčila. „Necháš toho? Jsem starší, tak bys měla –“

Wren si odfrkla. „Theo, jsi jeden z mála případů, které dokazují, že ten starší nemusí být vždycky ten chytřejší.“

„V tom případě buď ráda, že mě máš, aspoň vedle mě líp vynikne tvoje moudrost. Tak si přestaň stěžovat.“

Wren zakroutila hlavou, až jí poskočil drdol, zvedla několik listů pergamentu a podala je Thee, která si je s úšklebkem vzala. Další *ženská práce*. A hlavně další důvod, proč proklínat zákony a nesnášet proroctví, kterého se naučily bát:

*Ve stínu padlých království, v oku bouře
bude dcera temnoty v jedné ruce třímat meč
a druhou bude vládnout smrti.*

*Až obloha zčerná, na konci dní,
Příkrov se zhroutí.
Přiliv se obrátí, až tasí svou čepel.*

Úsvit ohně a krve.

Před dvaceti lety, poté, co bylo toto smrtící proroctví vyřčeno, byly ženy přinuceny vzdát se svých mečů. Thea, tehdy jen čtyřletá, viděla škvírou ve sklepe útržky toho, jak ženy zuřily, když byly zbavovány svého práva bránit Středoříše.

Thee to však nezabránilo nosit dýku.

V tom by jí nezabránilo nic.

Její pozornost zalétla chodbou k místu, kde se nacházel sál s trofejemi. I teď, jako dospělá, ho toužila navštívit a pohlédnout na jména šampionů. Například Talemira Starlinga – berserka zvaného Vládce srdcí, kterého nikdo neporazil v šermířském souboji a který podle pověstí vyřízl srdce více stvůrám, než se dalo spočítat.

A Theu vždycky fascinovalo ještě něco. Před šesti lety tam objevila i jméno jejich nadřícené Audry v kategorii *Thezmarrští šampioni ve vrhu nožem*. Ta vážně se tvářící knihovnice byla jedinou bojovnicí, která se vzdala svých zbraní a zůstala v pevnosti.

„Kryla jsem tě před Farissou, pověděla jsem jí, že na tebe přišlo jedno z těch tvých krvácení z nosu,“ řekla Wren.

Thea se usmála. „Díky.“

„Ale jestli ti poteče příliš často, začnou mistři klást nepříjemnější otázky.“

„Ještě štěstí, že na ně vždycky máš odpovědi.“ Thea objala sestru kolem krku. Wren byla uznávaná thezmarrská alchymistka, zatímco Thea spíš budižkničemu. Když pracovala po boku své sestry v dílně a v knihovně, aby si vydělala na živobytí, byla duchem věčně někde jinde, myslela na omezený čas, který jí zbýval, a snila o tom, jak se vzepře všem pravidlům a pozvedne vlastní čepel proti temnotě.

Wren našťavaně mlaskla a setřásla ji. „Právě teď bych tě radši praštila, než objala.“

„Jenom proto, že jsem tě naučila, jak se to dělá.“

„Nauč se poznat, když máš sklapnout, Thee.“

Když Thea viděla, že sestřina podrážděnost dosáhla vrcholu, nechala si zbytek svých poznámek pro sebe.

Z nádvoří k nim dolehlo ostré zvonění zbraní. Došla k oknu, zaryla nehty do vlhkého parapetu a podívala se dolů.

Ke strážnímu domku mířila nová jednotka štítonošů, z nichž někteří se mezi sebou za chůze pošťuchovali.

Cech vychovával válečníky od samého počátku, trénoval štítonoše v bojovém umění, dokud neprošli zasvěcovací zkouškou a nestali se strážci Středoříší, kteří nosili odznak se zkříženými meči. Potom mohli zůstat věrnými thezmarrskými bojovníky střední

úrovně nebo se vypracovat na velitele a mistry v konkrétním oboru. A pak tu byli berserkové.

Být berserk znamenalo být ztělesněnou legendou.

Dole však nebylo ani stopy po elitních válečnících a Thea neviděla ani zbrojmistra Esyllta. Sevřela se jí hrud', když se dívala, jak muži pochodují se štíty pověšenými na zádech, nepochybně na cestě na trénink, který z úkrytu v Krvohvozdu sledovala snad stokrát.

Prsty ji brněly pokušením vytáhnout dýku z boty.

„Theo...,“ varovala ji sestra.

Thea dospěla k rozhodnutí, vytrhla svůj plášť z Wrenina sevření a vrazila jí pergameny zpátky do ruky. „Cítím, že na mě jde další krvácení z nosu.“

„Theo, ne-“

Jenže Thea už byla na odchodu. „Krucí, a tohle bude ošklivé krvácení, cítím to. Přepisování Audřiných fascinujících svazků a přerovnávání zaprášených knih bude muset počkat, nerada bych umazala stránky...“

Wren se jí pokusila postavit do cesty. Její oči, skoro stejné jako Theiny, svítily frustrací. „Bohové, už nejsi v pubertě.“ Ohlédla se na jejich kamarádky.

„A taky skoro nic nevidím, jak mě bolí hlava, Wren.“

Její sestra zoufale rozhodla ruce a ještě jednou nevěřicně zakroutila hlavou. „Jsi zatracený blázen, Altheo.“

Thea se usmála; věděla přesně, co je. Byla však odhodlaná raději prožít stovku životů za tři roky než promarnit tu trochu času, který jí v těchto říších zbýval. Mávla rukou, seběhla ze schodů a znovu vyběhla do deště.

Venku už kolem pevnosti padla skutečná tma a Thea jako obvykle proklouzla kolem strážního domku bez povšimnutí. Následovala jednotku štítonošů s odstupem, věděla přesně, kam jdou. Krvohvozď byl hustý les obklopující území Thezmarru, kde stromy ronily krev dávno mrtvých válečníků a šustěním listů šeptaly pradávňá tajemství.

Dál na jihu se rozkládala paseka, kterou si zbrojmistr Ešyllt vybral pro prvotní výcvik malých jednotek. Nejspíš tam už čekal, ale Thea se držela mimo hlavní cestu pro případ, že by se objevil nějaký opozdilec, i když pochybovala, že by i ten nejhoupější štítonoš udělal takovou pitomost. S Ešylltem nebylo radno si zahrávat.

Kdopak by asi vyhrál, kdyby v boji stanul proti Audře... Thea si odfrkla. Audra by ho snadno praštila po hlavě jednou ze svých knih, a kdysi dávno navíc *bývala* šampionkou ve vrhu nožem.

Stále pobavená tou představou se Thea ponořila hlouběji do tmavých zákoutí Krvohvozdu, vychutnávala si vlhký pach hlíny a klouzání mokrého listů pod botami. Byla dost blízko na to, aby slyšela jednotku prodírat se lesem, dokonce viděla ty poslední, kteří s ní stěží drželi krok. *Jsou vážně nenápadní*, pomyslela si s úšklebkem. Neubránila se však tomu, aby nepřejela závistivým pohledem po zbraních houpajících se jim na opascích.

Té noci, kdy bylo vyřčeno proroctví, nechala mistryně alchymie Farissa odvést všechny thezmarrské děti do skrytého sklepa. Když však ostatní usnuly, našla Thea škvíru mezi kameny, kterou viděla na sežehnuté nádvoří nahoře. Nikdy nezapomene na to, jak se ženy uprostřed noci vzdávaly svých čepelí. Ocel zpívala, když házely meče na jednu hromadu, jejich zloba byla takřka hmatatelná.

„Proroctví začalo platit,“ zvolal cechmistr přes vzteklé výkřiky a hluk několika rvaček. „Naše ženy už nesmějí nosit čepele. Najděte si jiná povolání, nebo opusťte cech.“

„Osirisi, ty parchante,“ vykřikl někdo. „Necháš Thezmarr takhle oslabený? Obrátíš se zády k těm všem, kteří věrně sloužili –“

„To není mé přání. Tohle je vůle bohů,“ odpověděl. „Vzdejte se svých zbraní, nebo vám budou odebrány silou!“

Thea byla tehdy příliš mladá na to, aby tomu rozuměla, ale ten zážitek ji od té chvíle pronásledoval. Všechny válečnice kromě Audry téže noci odešly neznámo kam, protože nový zákon se nevztahoval jen na Thezmarr, ale na všechny Středooríše. Žádná žena už nesměla pozvednout čepel.

Thea se po celá léta snažila přimět svou správkyni, aby si s ní o tom promluvila, ale knihovnice odmítala. Různá ponaučení a knihy, které Thea přečetla, jí pověděly, že proroctví spustila mladá dívka třímající čepel a zákony, které následně vznikly, byly velmistrovým pokusem zachránit Středooríše před dalšími *dcerami temnoty*.

Při představě dítěte třímajícího srp si nadělal do kalhot. Kdyby věděl, že má Thea zbraň, pak... no, nikdy to nezjistí.

Zastavila se na dokonalé vyhlídce na kraji paseky, kam tak často chodila, dobře ukrytá před pohledy z cvičiště pod sebou, dřepala si do tlejícího listí a napnula uši, aby slyšela Esyslta pronášet svou řeč, z níž se jí rozezpívala krev v žilách.

Štíhlý zbrojmistr nakráčel před skupinu dychtivých rekrutů, položil ruku na hlavici svého dlouhého meče, nadmul hruď a přel po nich tvrdým pohledem zpod naježeného obočí.

Esysltův autoritativní hlas se jasně nesl přes paseku: „Před měsícem jste byli pouzí studenti, chlapci, kteří v ničem nevynikali nad

ostatními... Dnes jste štítonoši z Thezmarru a přišli jste sem do Krvohvozdu v naději, že se stanete něčím mnohem větším.“

Thee naskočila husí kůže a hltala každé slovo, jako by ta řeč byla elixír, který zoufale potřebovala.

„Následující měsíce budou nejlepší i nejhorší ve vašem životě,“ pokračoval zbrojmistr a nechával slova dopadnout na své uchvácené posluchače. „Tedy *pokud* se dostanete tak daleko. Někteří z vás to vzdají – po dni, týdnu nebo měsíci. Vy ostatní důvěrně poznáte bolest a strach, dozvíte se, co to znamená bojovat zuby nehty za svůj domov. Přijdete na to, komu můžete věřit a kdy máte spát s jedním okem otevřeným. Ti, kteří neprojdou zkouškou, budou vyloučeni z našich řad. Ti se zvláštními schopnostmi se možná stanou učni velitelů. Někteří utrpí zranění. Někteří zemřou.“

Esyllt se odmlčel, zatímco zkoumal tváře před sebou, jako by byl schopný na místě rozlišit, kdo uspěje a kdo ne. Odkášlal si. „A hrstka z vás,“ – věnoval významné pohledy svým vybraným štítonošům – „bude přetavena v to, o čem se mnohým z vás může jen snít: ve strážce Středoříší, válečnický z Thezmarru.“

Thea vydechla. U všech bohů... Nezáleželo na tom, kolikrát už Esylltův projev k novým rekrutům slyšela, pokaždé ji zasáhl přímo u srdce. Nedokázala se hnout z místa a spustit ze zbrojmistra zrak stejně jako štítonoši. Přála si stát dole spolu s nimi, s někým tu chvíli sdílet. Zůstala však v úkrytu jako pokaždé.

Esyllt si odkášlal. „Tak, a teď se rozdělte do skupin. Chci vidět, co jste se už naučili.“

Štítonoši zaváhali.

„Splňte rozkaz,“ vyštěkl Esyllt. „*Hned.*“

Rekruti se vrhli do akce, rozdělili se do několika menších skupin, tasili zbraně a pozvedli štíty v obranném postavení.

Thea je sledovala, všímala si, kdo drží štít příliš nízko a kdo by ji mohl zajímat jako protivník. Už léta studovala teorii a v soukromí i trénovala, ale prsty ji svrběly touhou sevřít meč, jako to udělali oni, a přistihla se, jak pomalu sahá po dýce v botě.

Opatrně ustoupila dozadu, mimo dohled, a začala se svým soukromým tréninkem. Jako všechny děti v Thezmarru prošla léty základního nácviku sebeobran, ale to jí nikdy nestačilo. Od dětství tajně sledovala každý trénink, který mohla, na dálku vstřebávala každý útržek informace a každou bojovou techniku. Bez vlastního meče to bylo těžké, ale dýka byla její pýchou a radostí. Před šesti lety ji viděla vypadnout z ruky zraněného berserka, když ho na voze převáželi zpátky do pevnosti. Udělala chybu, že svůj úlovek ukázala Wren. Sestra jí pověděla, že je dýka vyrobená z naarvské oceli, a pak na Theu tlačila, aby ji odevzdala. Naarvská ocel byla jen a pouze pro berserky, dar, který obdrželi po dokončení Velkého rituálu.

Zdroj oceli v Naarvě stvořily samotné Fúrie, když zasáhly zemi sprškou hvězd. Vzácná železná ruda, která se tam nacházela, byla nejsilnější ze všech ve Středoríších a obsahovala sílu bohů. Takovou zbraň nesměl nosit nikdo bez zasvěcení, byla by to urážka elitních berserků, kteří ve Středoríších sloužili. A aby čepel, natož z naarvské oceli, třímala *žena*? To byla nevídaná forma zrady.

Thea samozřejmě nejprve odmítla dýku vrátit, ale její sestra ji zviklala tím, že jí vyjmenovala dlouhý seznam neblahých následků. Wren jí nedala pokoj a Thea se zanedlouho neochotně došourala do špitálu, aby zbraň vrátila jejímu zraněnému majiteli.

Počkala, až léčitelé odejdou ošetřovat ostatní pacienty, a pak přistoupila k jeho lůžku. Byl to největší muž, jakého kdy viděla, skoro obr. Nohy mu visely z konce postele a matrace se prohýbala pod

jeho váhou. Hlavu měl zabalenou v tuctech zakrvácených obvazů, obličej oteklý a plný modřin a bělma očí rudá.

Umíral.

Thea vstřebávala ten děsivý pohled a celé její tělo křičelo, že tam nemá co pohledávat. Sáhla však hluboko do svého nitra pro střípek odvahy, kterou musel ten válečník potřebovat na bojišti, a natáhla k němu ruku s dýkou.

„Tohle jsi upustil,“ pověděla mu. „Napadlo mě, že bys ji možná chtěl zpátky.“

Muž vypouklil oči úsilím a zalapal po dechu, což znělo, jako by mu na hrudi seděl vůz plný cihel. Zamumlal cosi, čemu Thea nerozuměla, pak zvedl z postele třesoucí se ruku a odstrčil dýku zpátky k ní.

Otevřel a zavřel ústa, ale žádná slova z nich nevyšla.

Thea však porozuměla: chtěl, aby si zbraň nechala.

Přitiskla si ji k hrudi.

„Použiju ji dobře,“ slíbila mu.

Teď prováděla složité cviky a držela dýku, jako by to byl meč. Věděla, že se pohybuje správně, ale toužila utkat se s důstojným protivníkem, někým, kdo by ji vyzval na souboj. Občas se jí podařilo přesvědčit nějakou alchymistku nebo někoho z kuchyně, ale to nebylo totéž...

Porostem okolo They zašustil mírný vánek a dívce do nosu vnikl slabý náznak vůně kůže a růžového dřeva. Povzdechla si vzrušením z křiku a řičení oceli doléhajícím zdola. S dýkou stále v ruce znovu vyhlédla přes okraj římsy na cvičiště –

Něco hvízdlo vzduchem.

Thea se vrhla stranou, na tváři ucítila palčivé škrábnutí, jak ji něco zasáhlo.

Do pokrouceného kmene stromu vedle ní se se zadrnčením zabodl šíp.

Jeho peří se chvělo ve větru.

Roztřesená Thea zírala vytřeštěnými očima na dosud vibrující šíp a pomalu ustoupila jeden a pak druhý krok zpátky.

Potom se rozběhla.

Kapitola 3

Nebyl čas snažit se být nenápadná. Thea běžela, šmouha stínu v noci, její boty bušily do vlhké lesní hlíny a po tváři jí stékal tenký čůrek krve. Větve stromů zanechávaly škrábance na její odhalené kůži a trhaly jí oblečení, jak se mezi nimi proplétala, a vítr jí cloumal copem.

Někdo na ni *vystřelil šíp* a ona věděla, že se na tom místě lukostřelba netrénuje. Nebyl to zbloudilý šíp. Kdyby byla o půl vteřiny pomalejší, zasáhl by ji mezi oči. Ale tohle pro ni osud nepřichystal. Uklidňující ťukání kamene osudu do hrudní kosti jí pomáhalo utišit přerývaný, mělký dech.

Nefrit pověšený na černé kožené šňůrce dostala od věštkyň, když byla nemluvně. Do kamenů býval vyrytý osud: někdy znak znamenající jméno, někdy symbol nebo číslo. Všechno zcela přesně popisovalo budoucnost. Ačkoliv byly kameny osudu vzácné, lidé o ně příliš nestáli. Rozhodně ne ti, kteří chtěli prožít své životy v klidu.

Dvacet sedm. To černé číslo byl slib od samotného boha smrti. Enovius si pro Theu přijde ve věku sedmadvaceti let, ale nejprve se pobaví. Smrt si ji totiž může najít v první minutě jejích narozenin,

nebo počkat celý rok, do okamžiku, než se téměř dožije osmdva-
ceti. Její kámen osudu Thee nabízel časové okno bez podrobností –
prokletí, které by nikomu nepřála.

Běžela dál, bláto jí cákalo na lýtka a strach ji hnál vpřed. Nebá-
la se o svůj život, věděla, že toho dne nezemře. Měla strach o své
místo v Thezmarru, o svůj domov. Věděla, co riskuje, když přijala
dýku a trénovala s ní každý den, ale následky nikdy necítila tak blíz-
ko jako dnes ten šíp.

Po obloze sjel blesk a na okamžik ozářil Krvohvozd před ní. Uvi-
děla jen pokroucené kmeny a strašidelnou prázdnotu.

Zakrátko se před ní objevilo světlo pochodní na úpatí kamen-
ných hradeb. Thea přerývaně dýchala a zamířila ke vchodu pro slu-
žebnictvo.

Díky bohům, pomyslela si, když vzala za kliku. Zastavila se před
spíží a zvedla svůj kousek nefritu ke rtům.

„Tak jsme znovu pokoušeli osud,“ zamumlala, než vklouzla do
slabě osvětlené místnosti.

Vzduch tam byl chladný a na velikých hácích visely od stropu
kusy masa. Prošla kolem nich a všimla si, že padací dveře do sklepa
jsou pootevřené.

Trhla sebou, když dveře kuchyně zavrzaly, a podívala se dovnitř.
Do tváře ji udeřilo teplo z několika kuchyňských kamen a do nosu
jí zavanula lahodná vůně večere. Když nezahlédla žádného sluhu,
proplížila se kolem pracovních stolů a bublajících hrnců a potlačila
nutkání sebrat z košíku jeden čerstvě upečený rohlík. Kuchař je měl
nejspíš přesně spočítané.

Když se přiblížila ke dveřím, strnula.

V potrhaném křesle před planoucím krbem totiž seděla mohut-
ná postava s velkým psem u nohou.

Thein pohled putoval od dřímajícího zvířete k zpola upletenému koženému opasku v obrovských rukách a výš k zeleným očím, které se zahleděly do jejích. „Maliku.“

Obrovský muž, který se na ni usmál, byl tentýž, jenž jí na smrtelné posteli daroval svou dýku. Až na to, že neumřel. Ten usměvavý výraz v kdysi divokém, zjizveném obličejí si už dávno zamilovala.

Malik byl berserk ve výslužbě. Na bojišti utrpěl takřka smrtelnou ránu do hlavy a od té doby nepromluvil. Kromě jiného. Thea slýchala strážce i štítonoše žvanit o tom, jak ten slavný válečník zchátral a teď je z něj hlupák, ale ona věděla své. Nedlouho poté, co dostala dýku, si v koutě knihovny nahlas předčítala jednu obtížnou pasáž ve snaze ji pochopit. Tam se s Malikem setkala podruhé. Jeho mohutná postava se vynořila zpoza polic a k smrti ji vyděsila.

Došel k ní však se širokým úsměvem a posadil se na blízkou židli, jako by si ji chtěl poslechnout. To setkání jí ukázalo, že miluje slova, ačkoliv už jim nejspíš nerozumí, když je vidí na stránce. Od té doby mu předčítala.

Teď se rozzářil pobavením, když si prohlížel její mokrý, neupravený zevnějšek a šrám na tváři.

„Nemůžu se zdržet,“ řekla mu. „Nikomu to nepovíš, vidě?“

Malik se jen usmál a obrátil pozornost zpátky k opasku, který pletl.

„Díky.“ Vděčně stiskla laskavému obrovi rameno a zamířila k jihozápadní věži.

Než se Thea převlékla do suché blůzy a uvedla se do přijatelného stavu, byla už večere v plném proudu. Ve velkých krbech na obou koncích místnosti praskal oheň a pochodně v držácích na zdech vrhaly na silné dlaždice mihotavé světlo.

V srdci síně se tyčily Fúrie – obrovské sochy tří mocných mečů, jimiž se oháněli první berserkové všech dob, ti, kteří byli bohy. Kamenné siluety se tyčily od podlahy ke stropu, kde jílce pronikaly trámovým a ukazovaly k noční obloze.

V jejich stínu se nacházel stůl vyvýšený nad ostatními, v jehož čele seděl jako král cechmistr Osiris v křesle s vysokým opěradlem. Místa po stranách stolu zaujímalí berserkové z Thezmarru spolu s několika veliteli a mistry, včetně Audry s vážným výrazem a očima bystrýma jako jestřáb.

O několik stupňů níž se po délce síně táhly dva dlouhé dubové stoly, kde si už válečníci všech hodností a ostatní obyvatelé pevnosti nabírali z hrnců dušené maso a z táců pečené brambory.

Když Thea pospíchala k místu, kde seděla její skupinka, pečlivě se vyhýbala pohledům kohokoliv od hlavního stolu.

Elwren jí neochotně udělala místo na lavici a probodla ji vztek-lým pohledem.

„Mám se vůbec ptát?“ procedila mezi zuby, když si prohlížela šrám na Theině tváři.

„Nejspíš ne.“ Thea sáhla po prázdném talíři a tácu s vařenými bramborami.

„Měla sis ten škrábanec aspoň zakrýt mastí, kterou jsem pro tebe připravila. Nevypadáš, jako bys ležela v posteli s krvácením z nosu a migrénou.“

Thea svou sestru ignorovala, ukousla si první sousto a potlačila blažené zasténání.

„Propásla jsi fascinující směnu přepisování, Altheo,“ prohodila přes stůl Ida, jedna z jejích kamarádek, a zastrčila si za ucho krátce zastřižené tmavé vlasy.

„Fascinující“ a „přepisování“ jsou dvě slova, která by mě ani nenapadlo použít v jedné větě,“ odpověděla Thea ústy plnými chleba nasáklého šťávou z masa.

„Sklapni.“ Wren ukázala bradou na Osirise vstávajícího od stolu.

Thea se napřímila. Stávalo se jen zřídka, aby Osiris promluvil k celé síni.

Osiris byl muž průměrného vzrůstu, ale ve společnosti válečníků, jimiž byl obklopený, vypadal jako trpaslík. Hlavu měl vyholenou a na sobě kožený oděv a boty thezmarrských velitelů; navzdory jeho útlé postavě mu ta uniforma slušela. Než promluvil, přešel po stolech svým ostrým pohledem a nějak se mu podařilo probodnout jím každého v davu.

„Dnes vítáme doma jednoho z našich nejváženějších válečníků...,“ spustil.

Síni se jako divoký oheň rozlil šepot, mnozí přítomní natahovali krky, aby mohli spatřit slavného válečníka po Osirisově pravici.

Thea se otřásla, když si vybavila ty stříbrné oči, které se setkaly s jejíma na útesu.

Cechmistr si odkašlal. „Wilder Hawthorne po několik let bránil Středoříše v cizině. Zvěsti o vítězstvích a udatnosti ho provázejí všude, kam přijde –“

Thea si vybavila zakrvácený jutový vak.

„Především však vykonal spravedlnost Thezmarru na těch, kteří by si přáli jeho pád.“

Thein pohled padl na zmíněného válečníka.

Hawthorne měl kapuci vytaženou tak, aby mu nestínila obličej, a Thea se v záři svíce vpíjela do jeho ostře řezané brady, mírně křivého nosu, tmavého obočí a několika slabých jizev křížujících sluncem políbenou pleť. Jeho výraz byl stejně zavilý a nelítostný, jako když ho viděla poprvé.

Říkalo se, že berserky vybíraly samy Fúrie, které je prodchly svou mocí. Když se válečníci vynořili z Velkého obřadu, obdrželi dary z království: ocel z Naarvy, hřebce z Tveru, lahvičku léčivé vody z Aveumu, brnění z Delmiry a jed z Harenthu.

Thea věděla z vyprávění, že Hawthorne byl nejmladší ze všech, kteří se kdy o Velký obřad pokusili, stal se tudíž nejmladším berserkem v dějinách a také posledním, který to dokázal.

Prozatím, slíbila si mlčky.

Nebyla v něm však ani jiskřička mládí, jen chladná, neústupná brutalita zabijáka. Nevstal ani nepromluvil, jen se opřel na židli a přejížděl po síni svým pronikavým pohledem. Navzdory válečnickově zjevné krutosti zažehl vzdorný lesk v jeho očích v Thee plamen energie, který jí zahřál útroby. Naklonila se směrem k němu a tělem jí projel lehký třas.

Osiris zvedl pohár. „Na Hawthornův návrat!“

Všichni shromáždění se pohnuli, jak pospíchali, aby se k přípitku připojili.

Ruka Smrti tomu celou dobu přihlížel, stále se skvrnami od nepřátelské krve na botách.

„Kolik stvůr myslíš, že už propíchl?“ Thea z válečníka nespouštěla oči a nemohla přestat myslet na páchnoucí srdce ducha.

„Koho zajímají stvůry?“ odfrkla si Samra. „Co ženy? Podívej se na tu bradu, ramena... Koukni se, jak je *velký*... Mě by mohl propíchnout kdykoliv.“

Ida se zasmála. „Ale no tak, neměj roupy, Sam.“

„Proč bych měla? Muži to nedělají nikdy. A překvapuje mě, že se tam Hawthornovi vůbec vejde, musí být obří jako –“

„Sam!“ vyštěkla Thea. „Sklapni. Je to thezmarrský berserk, tak projev trochu úcty.“

Samra protočila oči. „To, že ses *ty* kdovíproč zavázala k celibátu, ještě neznamená, že my ostatní budeme takovou pastvu pro oči ignorovat.“

„K ničemu podobnému jsem se nezavázala,“ odpověděla Thea trpce a její tělo se napjalo. „Jenom jsem –“

Wrenina ruka našla její paži a stiskla ji. „Nebyla to tvoje vina, že se z Evandera vyklubal pěkný parchant.“

„Naprostý kretén,“ přisadila si Ida.

Sam po provinilé pauze přikývla. „Prvotřídní debil.“

Kdykoliv došlo na stájmistrova učedníka, Theu jejich podpora zahřála u srdce, ale mávla nad tím rukou. „To bylo už před lety.“

Sam pokrčila rameny. „Ale idiot je pořád.“

Thea se nuceně usmála, ale při té vzpomínce jí poklesla ramena.

„Bojovnice mě nezajímají. Zakryla jsi svoji krásu mužským oblečením a blátem... Líbila ses mi jako alchymistka. Ale jestli si dál budeš hrát se zbraněmi a pobíhat kolem jako kluk... Nemluvě o tom, že pokoušíš prorocství...“ Když jí tohle Evander pověděl poté, co se mu svěčila se svými sny, zhroutil se jí celý svět.

Skončilo to v mlze vzteku a zmatku. Poplakala si na útesech se svou sestrou a pak tu zkušenost hodila za hlavu. Jediné, k čemu se kdy sama pro sebe zavázala, bylo to, že bude kráčet po cestě berserků, jak nejlépe dokáže. Co se týkalo milenců, těch od té doby vystřídal několik, užila si pár pomíjivých okamžiků ve tmě, ale byli všichni stejní. Evander i ti ostatní nebyli nic víc než ustrašení kluci

z pevnosti, ne muži, a jak jí pověděla Wren: *„Pravý muž ti nepodráždí nohy, když bojuješ své bitvy, ani se je nesnaží vybojovat za tebe. Pravý muž ti pomůže nabrousit meč, bude ti krýt záda a bojovat po tvém boku tváří v tvář sebevětší temnotě.“*

Tyhle podmínky zatím žádný nesplňoval.

Všude kolem They si její kamarádky vzrušeně povídaly. Hawthornův návrat nebyl jediným tématem diskuse. Oblíbená jednotka válečníků se vrátila poté, co si poradila s hrozbou jižně od zimního království Aveum, a ženy dychtily probrat, jak moc se muži sedící u vedlejšího stolu změnili.

Samra se usklíbla. „Raynordovi se rozhodně rozšířila hrud’.“

„To doufej,“ odsekla Ida. „Dřív za moc nestála.“

Wren se zasmála. „Neposmívejte se mu. Je mu sotva dvacet. Na Samin vkus je stejně moc mladý,“ utrousila a nalila si další pohár piva.

Sam si přehodila třeshňově červené vlasy přes rameno a položila si ruku na hrud’, jako by ji bodlo u srdce. „Ranila jsi mě, Wren.“

„A co ty, Altheo Devítiživotá? Zaujalo tě něco na jídelníčku?“

Theu na tváři zasnědila zaschlá krev, když přimhouřila oči v reakci na přezdítku, kterou jí daly její kamarádky po letech neopatrnosti a zahrávání si se zákony cechu. A to nevěděly o dnešku.

Althea Devítiživotá. Vždycky to přízvisko nenáviděla. Za prvé to znělo, jako by byla nejhloupější holka ze skupiny, a za druhé... Ráda si myslela, že má víc než devět životů.

Posloužila si další porcí dušeného masa a nedovolila svému pohledu, aby zabloudil k berserkovi v čele stolu. „Ne,“ řekla a zvedla bradu. „A kromě toho, proč bych se měla zajímat o něco jiného než krátké tělesné potěšení?“

Sam si odfrkla. „Jestli je krátké, děláš to špatně.“

„To je jenom hloupé rozptýlení. Při vší práci s Farissou a Audrou, při trénování a tom ostatním mi nezbývá čas na nějakého hloupého kluka, ani kdyby šlo jenom o něco nezávažného. Musím toho spoustu udělat, je toho tolik, co chci dokázat...“

A mám na to málo času, pomyslela si. Zatímco ostatní měli před sebou celý život, jí zbývaly tři roky a při všech bozích v říších je neholdlala promarnit.

„Mám jediný cíl –“

„No jistě, ten tvůj *cíl*...“ Wren zakroutila hlavou a stiskla si kořen nosu jako nějaký nemocný stařec. „Nikdy ti nedovolí stát se jednou z nich. Ani za milion let. Není už načase vzdát to a přijmout svůj úděl jako my ostatní? Jen tě to dostane do potíží nebo hůř. Stále se podílíme na ochraně říše a naše práce si zaslouží úctu.“

Thea spolkla jedovatou poznámku o alchymistech a přepisování knih, vzala sestře pohár a vypila ho do dna. „Teď se můžete vrátit k řečem o klucích,“ řekla. „Nebo o holkách,“ dodala a omluvně kývla na Idu.

„Jsi příliš laskavá,“ odpověděla Ida suše.

Wren sáhla po svém poháru a znovu se naplnila.

Theina pozornost však už směřovala jinam... K tomu berserkovi se stříbrnými očima v čele stolu.

Když se mladé ženy vrátily do společné ložnice se studeným krbem, proklela Thea zimu. Za doprovodu stížností ostatních, sílících každou minutou, s Wreninou pomocí zapálila třísky a rozdmýchala hučící oheň. Úlevně si povzdechla, když jí teplo začalo postupovat

prsty. Natáhla ruce před sebe, ale hned nato prudce ucukla, když se směrem k ní rozletělo cosi ostrého.

Vedle její nohy se do dřevěné podlahy zabodla malá čepel používaná k otvírání lahví.

„Co u říší –“

Zasvištěla k ní další.

Thea uskočila. „Sam!“ vyjekla. „Dost!“

Měla však dost rozumu na to, aby nezůstala nehybně stát. Postavila se na nohy a poskakovala z místa na místo, zatímco kolem přšely další ostré projektily a s drnčením se zabodávaly do stěn a podlahy. Byla to upravená verze hry, kterou jako děti okoukaly od chlapců na nádvoří: thezmarrské soutěže pro vypěstování rychlých reflexů. Dívky ji samozřejmě hrát nesměly, ale Samra vždycky argumentovala, že jelikož používají alchymistické nástroje místo ocelových hvězdic nebo dýk, neporušují žádná pravidla.

„A taky moc ráda házím věci na Altheu,“ opakovala znovu a znovu.

Když se dívky dostaly do puberty, přidaly také prvek tance. Ida trvala na tom, že jednoho dne se třeba budou muset zúčastnit bálu nebo svatby, a žádná z nich se neuměla ladtě pohybovat. Thea nikdy neměla to srdce povědět jí, jak jsou takové události nepravděpodobné, a tak se zrodila hra „Tančící alchymistka“.

Jejich ložnice i dívky samotné získaly v průběhu let slušnou sbírku jizev, i když svou hru už nějakou dobu nehrály. Každodenní lopota je dokázala oloupit o tiché radosti života.

„Krucí.“ Thea se těsně vyhnula useknutí prstu u nohy. „O co se to snažíš, Sam?“

Samra pokrčila rameny a hodila další čepel. „Nemohla ses dočkat nějaké akce, Altheo Devítiživotá... Tak jsem tě vyslyšela.“

„Neprovokuj mě... Víš, co se stane. Budeš toho litovat.“

„No tak... Mám ještě tři,“ řekla její kamarádka a pozvedla ruku s noži.

Wren něco rezignovaně zavrčela a pokusila se sebrat Sam zbývající projektily. „Farissa je hledala!“

Samra jí však nevěnovala pozornost a místo toho vrhala čepel na Theu jednu po druhé v rychlém sledu.

They se zmocnilo vzrušení a *zatančila*. Byl to nejpřirozenější pocit na světě. Ladně se zatočila, skrčila se a zavlnila, rozhýbala své tělo jako vodu, zatímco chvatně sbírala zbraně. Byla to schopnost, kterou úmyslně zdokonalovala, protože věděla, že při střetu s větším protivníkem bude muset vyvážit jeho sílu svou rychlostí a mrštností.

Když Saminu ruku opustila poslední čepel, věnovala jí Thea zlomyslný úsměv.

„Jsem na řadě.“ S natrénovanou přesností trhla zápěstím a malá čepel se mihla vzduchem, než –

„Theo!“ zaječela Sam, když jí nůž uřízl spodní polovinu třešňově červeného culíku a připíchl ji na zeď za ní.

„Fúrie nás ochraňujte,“ zamumlala Ida s hlavou v dlaních.

„Co je?“ řekla Thea nevinně. „Pořád jsi mlela o tom, že potřebuješ ostříhat.“

„Já tě zabiju!“ procedila Sam skrz zaťaté zuby, když vytrhávala čepel a část svých vlasů z kamene.

„Jen to zkus, ráda se kouknu.“

Sam se podívala na své uťaté kadeře, ohmatala si konec zkráceného culíku a potřásla hlavou. „Jsi šílená.“

„Nebo šíleně šikovná.“

„Nebo obojí,“ nadhodila Ida.

„Rozhodně obojí.“ Wren jí zabavila Farissiny nástroje.

„Měla bys mít víc rozumu a v Tančící alchymistce si se mnou nezačínat,“ namítla Thea.

Sam stále vrtěla hlavou, ale zlost ji pomalu opouštěla. „Typická Thea,“ zamumlala. „Nechce být žena, ale tancuje líp než my všechny dohromady.“

Se slábnoucím vzrušením zvedla Thea ruku k tenkému strupu na tváři a v mysli zaslechla zasvištění šípu. Měla pocit, že jí Tančící alchymistka zachránila život.

Wren zachytila její pohled očima plným otázk.

Thea pokrčila rameny a pomyslela si, že co Wren neví, to ji nebolí, a koneckonců to nebyl vyloženě *strašný* den.

Došlo jí to, teprve když sáhla po noční košili a skopla boty. Její ruce strnuly u knoflíku blůzy, večere jí v žaludku ztěžkla a navzdory sálajícímu ohni ji polil studený pot.

Její dýka byla pryč.

A ona přesně věděla, kde ji nechala.

Kapitola 4

A lthee se znovu zdálo o věstkyni. „*Nezapomeň na mě*,“ pošeptala jí čarodějka, když jí vyryla příslib smrti do kousku nefritu. Neměla obličej. Žádné zřetelné rysy. Její hlas však zněl jako volání sirény. Kolik jich u ní bylo před Theou? Kolik jich předala Enoviovi?

Chladný povrch kamene osudu se vtiskl do Theiny dlaně a ta se probudila s trhnutím a přerývaným zalapáním po dechu.

Wren ji pozorovala z vedlejší postele.

„Co se děje?“ zeptala se její sestra s čelem zvrásněným obavami.

Udýchaná Thea si dopřála chvilku na to, aby si zvykla na rozbřesk proudící dovnitř okny a dotek mrazivého rána na rozehřáté kůži. Ostatní dívky stále tvrdě spaly.

„To nic nebylo,“ zamumlala. Srdce jí však pořád prudce bušilo, když pustila kámen osudu a zastrčila si ho pod noční košili.

Wren to dobře viděla. „Měla jsi další noční můru.“

Nemělo smysl odporovat. Thea strnule přikývla a rukávem si otřela pot z čela.

„Vážně si myslím, že by sis měla promluvit s Farissou. Mohla by ti dát něco –“

„Nebudu brát nějaký elixír, co mi před spaním vymete myšlenky z hlavy,“ odsekla Thea. „Musím být ve střehu.“

„Zapomeň, že jsem se o tom zmínila,“ odpověděla Wren a povzdechla si. „Jenom si přeju, aby ses s tím někomu svěřila.“

„Víš o tom ty. To stačí.“

„Vážně? Nosit kámen osudu... To je těžké břemeno.“

Thea se o tom nehodlala bavit. „Není to břemeno, je to dar,“ trvala na svém. Spustila nohy z postele a trhla sebou, když se dotkla ledové podlahy. „Vědět, kdy umřeš, znamená vědět, jak žít, sestro.“

„No, jenom si pamatuj, že to není osud, dokud skutečně neumřeš.“

Thea si natáhla kalhoty a blůzu. „Beru na vědomí.“

Z opačné strany místnosti k nim dolehlo zasténání. „Neříkejte mi, vy dvě, že si už zase jdete po krku!“ zamumlala Ida zpod polštáře.

„Přímo hoříme sesterskou láskou,“ odsekla Wren a vysoukala se z postele.

„Dobří bohové, tak to se vážně se musí blížit konec světa.“

Thea zamrkala a poklepala si na ukrytý kámen osudu. „Dneska ne.“

Pokud existovalo nějaké místo, kde se Thea toho rána nechtěla nacházet, byla to alchymistická dílna. Práce tam byla úmorná a ona obvykle skončila s nějakou novou popáleninou nebo šrámem na rukou. Bez dýky v botě si připadala jako nahá a sžíral ji neklid. Zoufale toužila prohledat Krvohvozda a najít ji dřív, než zrezne pod vlhkým listím nebo ji objeví nějaký usmrkaný štítonoš.

„Krucí.“ Pustila trs divoké levandule, kterou řezala. Na místě, kam jí sklouzl nůž, ji zaštipala kůže.

„Vůbec nedáváš pozor.“ Wren jí hodila čistý hadr, aby si zastavila krvácení z ukazováčku.

„Protože je tahle práce nevděčná,“ odsekla Thea.

Wren si založila ruce v bok. „Víš vůbec, co právě teď vyrábíme?“

„Nějaký lektvar?“ Thea to řekla potichu, protože to vypadalo, že její sestra co nevidět vybuchne.

„Je to tinktura na migrény –“

Thea chtěla zareagovat, ale Wren zvedla ruku, aby ji umlčela.

„Přesně takové migrény, jakými trpí tvůj přítel z knihovny.“

Malik.

Wren ještě neskončila. „Takže mi říkáš, že je tvoje práce *nevděčná*, moc podružná pro někoho jako *ty*, i když zbavuje utrpení lidi, kteří podstoupili nepředstavitelné oběti při ochraně našich říší?“

Thea zrudla. „Ne.“

„Dobře. Tak teď sklapni a dávej pozor, ať si neuřízneš prst.“

Za nimi se ozvalo uchechtnutí a Thea strnula, když zjistila, že se jim přes rameno dívá hlavní mistryně alchymie Farissa s pažemi zkříženými na hrudi.

„Sama bych to neřekla líp.“ Mile se usmála. „Měla bys dobře poslouchat svoji sestru, Theo.“

Thea zaskřípala zuby. „Ano, Farisso.“

„Vidím, že ses zotavila z dalšího krvácení z nosu... Jaké štěstí.“

Thea přešlápla z nohy na nohu a znovu upřela zrak na levanduli. „Ano, velké štěstí.“

Hlavní alchymistka zakroutila hlavou a obrátila se k Wren. „Jestli máš chvílku, Elwren, ráda bych se ještě jednou podívala na ty návrhy. Doufám, že jsi je přinesla s sebou?“

Wren přikývla. „Zajisté.“

„Požádala bych tě, ať tu tinkturu necháš dokončit sestru, ale nechceme nikoho otrávit, že ne?“

Wren se tomu zasmála. „Rozhodně ne. Pak za tebou přijdu.“

„Bože, ty jsi vlezdoprdelka,“ zamumlala Thea, když Farissa odešla k jednomu z ostatních pracovních stolů.

„A ty jsi jak rozmazlený fracek,“ oplatila jí to Wren. Povzdechla si. „Kdybys nebyla tak protivná, ukázala bych ti, co jsem navrhla. Je to něco... No, něco, co bys mohla ocenit.“

Thea v sestřině hlasu postřehla náznak prohnání, a když byla Wren v téhle náladě, mohly jim všem pomoci snad jen Fúrie. I když se jí přičilo říct to nahlas, sestřina mysl neměla daleko ke genialitě. Byla rozená vynálezkyň a jiskra v jejích očích Thee prozradila, že stvořila něco, co změní osudy někde v říších.

„Tak dobře.“ Thea zkrřížila paže. „Sem s tím.“

Wren jí odpověděla darebáckým úsměvem. Jejich roztržka byla zapomenuta a ona prohrabala svou brašnu, vytáhla několik listů pergamenu a uhladila je na pracovním stole před nimi.

„Tady,“ řekla hrdě.

Thea se zamračila a přelétla nákresy pohledem. „Čajová konvice?“ Byla umně nakreslená, dokonale symetrická, ale na druhou stranu, její sestra byla mimořádně dobrá ve všem, o co se kdy pokusila. A někdy tím lidem hodně lezla na nervy.

„Není to obyčejná konvice.“ Wren se ušklíbala. „Říkám jí Konvice k dámským sedánkům.“

„Chápu,“ řekla Thea, přestože nechápala nic. Dámské sedánky ji nezajímaly.

To však Wren neodradilo. Otočila na další stránku, na které byl detailně rozpracovaný vnitřek konvice.

Thea přimhouřila oči. „Dvě komory... Proč?“

„Jedna na čaj,“ odpověděla Wren a celadonové oči jí zazářily. „A jedna na jed.“

„Cože?“ Thea se zamračila. Ať už z Wreniných úst čekala cokoliv, slovo *jed* to rozhodně nebylo.

„Když jsi tu nebyla kvůli krvácení z nosu, spolupracovala jsem s Farissou na několika menších projektech,“ vysvětlovala Wren. „Tohle byl jeden z mých nápadů. Každá komora má poblíž ucha konvice skrytý otvor.“ Wren to místo ukázala na svém návrhu. „Když chceš nalít konkrétní nápoj, musíš mít ten otvor spojený s odkrytou komorou.“

„Ale –“

„Zamysli se nad tím, Theo. Jestli podezíráš svého hostitele, nebudeš ho chtít vidět, jak pije stejný nápoj, než to potom sama riskneš?“

„To ano...“

„Nápoje v obou komorách vypadají stejně. Hostitel si musí zapamatovat, který je který. Aby otrávil svého nepřítele, musí zakrýt prstem otvor na místě s neškodným nápojem, a otvor s otráveným nápojem ucpe, když chce nalít sobě. Ale hostu se zdá, že oba pijí totéž, když to pochází ze stejné nádoby. Chápeš?“

Thea na ty stránky užasle zírala. „Jak to funguje?“

„Dneska odpoledne začnu pracovat na modelu, který moji teorii potvrdí. Je to celkem snadné: povrchové napětí a tlak brání tekutinám ve vylití. Zakrytím otvoru zabrání hostitel vzduchu vniknout do komory.“ Wren znovu ukázala prstem na náčrt. „To by mělo snížit hladinu tekutiny a zabránit jí vytéct hubičkou. Když hostitel takhle zakryje otvor prstem, umožní tlaku vzduchu, aby udržel tekutinu uvnitř.“

Thea pomalu, nevěřičně potřásla hlavou. „Pozoruhodné, Wren,“ vypravila ze sebe, zatímco dál zírala na ilustrace.

„Díky.“

„Víš... je to docela zavrženíhodné zařízení.“

„No, nejsi z rodiny jediná, kdo v sobě má trochu podlosti.“

Thea se zasmála. Sestrina vášeň se ukázala být nakažlivá. „To se mi ulevilo.“

Po zbytek hodiny pracovaly v přátelském tichu na celé škále tinktur pro léčitele a několika podezřelých životabudičích pro zákazníky, které neznaly a nechtěly se na ně vyptávat. Taková už byla práce thezmarrských žen. Thea se většinou řídila Wreninými instrukcemi, nepřestávala žasnout nad sestřinou inteligencí a představovala si, při jakých tajných misích Konvice k dámským sedánkům poslouží.

Po celou dobu, co krájela a mlela přísady, postrádala tlak své dýky na kotníku a nedokázala uvěřit, že mohla být tak neopatrná. Během směny se pokoušela najít příležitost, jak se vytrazit, ale Farissa ji sledovala jako ostříž. Zatraceně dobře napodobovala Audru, jako by věděla, že je Thea jednou nohou ze dveří.

K Theině zklamání bylo polední jídlo krátké a opět se jí nenaskytla příležitost vyklouznout a pospíšet si do Krvohvozdu. S pocitem hořkosti se vydala s Wren chodbami v přízemí a na každém kroku ji provázela porážka. Farissa přešla její nepřítomnost na předchozí směně mlčením, ale Thea pochybovala, že se dočká podobné shovívavosti i od Audry. Dotkla se strupu na tváři a zalitovala, že ji nenapadlo zakrýt ho nějakým Wreniným líčením.

Právě když dorazily ke schodům do východní věže, zazněl opodál drsný smích. Thea poznala, komu patří, a protáhla si prsty. Ten zvuk pobavení nikdy nepřinesl nic dobrého.

„Theo, nech to být.“ Wren už zvedala ruku, aby ji popadla za paži.

Thea se podvolila navzdory pocitu, že se jí něco svíjí v žaludku. „Dobře,“ zamumlala a zamířila ke schodům.

Před šesti lety při výuce obrany požádala o obtížnějšího protivníka poté, co se utkala s celkem lhostejnou Wren. Sebastos Barlowe se nabídl, že jí ukáže, jak schopným sokem dokáže být, jenže ona mu před celou skupinou uštědřila ránu pěstí, až se odpotácel stranou. Přestože Seb souboj nakonec vyhrál, vzal ten úder osobně. Thea se pokusila to napravit, ale on její nabídnutou ruku po konci souboje odmítl.

„*Myslíš si, že potřesu rukou nějaké špinavé sirotě?*“ řekl se zlomyslným úšklebkem.

Wren ji tehdy varovala, že si ho zneprátelila. Její setra měla jako obvykle pravdu. Kdykoliv na Sebastose Barlowa narazila, visela ve vzduchu rvačka.

Smích zazněl znovu, tentokrát hlasitěji. Po něm následovalo posměšné odfrknutí, ze kterého se jí pokaždé zmocnil pocit hnusu.

„– podívejte se na toho směšného troubu. Nedokáže ani jít rovně –“

Thea se bez rozmýšlení pohnula.

Setrásla sestřino sevření i protesty a zahrnula za roh.

Před sebou uviděla Malikovu mohutnou postavu obklopenou skupinou štítonošů, kteří do něho štouchali tréninkovými meči. Malik před nimi couval, zakopl o vlastní nohu a na obranu před sebe zvedl své obrovské ruce.

Thee zahučela v uších krev. „Sebe!“ Její hlas se rozlehl chodbou, zatímco ona se široce rozkročila a zpevnila celé tělo.

Za sebou uslyšela Wrenino zasténání.

Zmíněný štítonoš se otočil. „Co chceš, siroto?“

Thea udělala krok k Sebovi, tváře zrudlé vztekem. „Pořád jsi nepřišel na žádnou důvtipnější nebo přiléhavější nadávku?“ Ze všech sil se snažila mluvit klidně, přestože si všimla řezných ran na Malikových pažích a zmatku v jeho šedých očích. „Polovina obyvatel Thezmarru jsou sirotci.“

„Ale ty jsi z nich nejšpinavější a nejvíc nechtěná. Jen se na sebe podívej,“ řekl a znechuceně nakrčil nos, když si prohlížel její kalhoty, blůzu a zablácené boty. „Nepoznám, jestli se víc podobáš psovi, nebo tady tvému zruďnému příteli. Nebo se snad snažíš vypadat jako muž?“

Thea cítila, jak z Wren stojící za ní sálá zlost, ale neohlédla se. Místo toho znovu několikrát zatnula dlaně v pěst a opět je uvolnila, prsty ji svrběly touhou sevřít dýku. No nic, když bude muset, zabije ho holýma rukama.

Seb se na ni nepřestával šklebit. „Co chceš?“

Thea k němu postoupila o další krok a přehlížela ty štítonošské patolízaly, kteří se odvrátili od Malika, zírali na ni a zlověsně svírali tréninkové meče.

„Nechte ho na pokoji,“ řekla jim.

Seb si odfrkl. „Nebo co?“

Thea neodpověděla. Neměla zbraň a oni byli v přesile, ale nedokázala ignorovat to, co dělali Malikovi, bez ohledu na to, co to nejspíš bude stát ji.

Zhluboka, přerývaně se nadechla. „Nechte ho na pokoji,“ zopakovala. „Je to bývalý berserk. Zaslouží si vaši úctu. Vaše chování je ostudou Thezmarru.“

„Ty musíš vědět o ostudách Thezmarru všechno, když jsi jednou z nich.“ Seb nadmul hrud', došel k ní a dal si záležet, aby se na ni podíval svrchu.

Thea neustoupila ani o krok navzdory tomu, co mu viděla v očích.

Přiblížili se i jeho poskoci a zaujali výhrůžné postoje.

„Na vašem místě bych se mojí sestře klidila z cesty,“ zazněl Wrenin hlas.

„Tahle malá šmudla mi strach nenažene.“

Thee prolétl kolem ucha závan vzduchu. Chodbou prolétl mrak fialového prachu a pak usadil na štítonoších.

Někdo zakašlal.

Seb našťavaně pohlédl na svou zaprášenou blůzu. „Co to má být, nějaký čarodějnický trik?“ Smetl si prach z ramene, zamračil se na Wren –

A vzápětí vypouklil oči a ruka mu vylétla ke krku.

Na odkryté kůži mu vyskočila rudá vyrážka a on se začal divoce drbat. „Co jsi to udělala, mrcho?“

I jeho poskoci byli rudí v obličeji a drápali si kůži.

„Radím vám, abyste se vypravili do špitálu,“ řekla Wren, která se postavila vedle They a prohlížela si svoji práci. „Nerada bych, aby se vám to dostalo na intimní partie. Asi byste nechtěli, aby vám upadla péra. Zdá se, že jimi rádi máváte kolem.“

Seb znovu vytřeštil oči. „Mrcho!“ vyjel a odpotácel se od nich se svými kumpány v patách.

Thea se obrátila k Wren, také s očima navrch hlavy.

Wren zvedla obočí. „Tak do toho,“ vybídla ji. „Ráda si poslechnu, jak nepotřebuješ pomoc, jak máš všechno pod kontrolou.“

„Já...“ Thea nemohla najít slova. „To... to bylo geniální.“

„Ach.“

„Připomeň mi, že ti mám méně lézt na nervy.“ Thea si všimla šmouhy fialového prachu na své kůži. „Proč to na mě –“

„Nepůsobilo?“ přerušila ji Wren. „Jsi vůči Vdovině popelu imunní.“

„Cože? Jak to?“

„Protože jsem ti tu imunitu vytvořila.“

„Jak to myslíš?“

„Posledních pár měsíců jsem ti ho sypala na povlečení. Vypěstovala sis toleranci.“

„Tak proto mě tolikrát po probuzení všechno svědilo... U všech bohů, Wren. To si snad ze mě děláš legraci.“

„O Vdovině popelu nežertuju.“

„Jsi šílená...“

„Vážně? Nebo jsem jen připravená na ten nevyhnutelný okamžik, kdy si moje neopatrná sestra při setkání s poďobanými štítonoši ukousne příliš velké sousto?“

Thea si promnula spánky a potřásla hlavou. „Obojí.“

Wren se zasmála. „Pojď,“ natáhla k ní ruku. „Přijdeme k Audře pozdě.“

Thea však upřela svou pozornost na Malika, který stál o pár yardů dál, celý rudý a upocení.

„Musím ho odvést zpátky do pokoje,“ řekla sestře.

Wren sledovala její pohled a přejela očima po bývalém válečníkovi, který přecházel sem tam, rychle mrkal a zhluboka dýchal. „Myslím, že máš pravdu. Povím to Audře.“

„Na to se vykašli, neobtěžuj se s výmluvami. Už tak jsem ti nadělala dost problémů.“

„Půjdu si tebou –“

Thea odmítavě mávla rukou. „To by na něho bylo příliš. Jen běž, zvládneme to.“

Wren krátce přikývla, zamířila ke schodům a zmizela za silnými dveřmi.

Thea přistoupila k Malikovi a snažila se ho nevylekat.

„Zase ses ztratil, co, kamaráde?“ zašeptala.

Malik při zvuku jejího hlasu zvedl vytřeštěné oči. Několikrát otevřel a zavřel ústa a pak se trochu uvolnil.

„Dobře že znám cestu,“ pokračovala Thea. „Pojď.“

Přestože ho chtěla vzít za paži a vést chodbami, neudělala to. Věděla, že poranění jeho mozku je jako komplikovaná síť a ona mu nikdy neporozumí, ale znala Malika dost dlouho na to, aby poznala, že někdy trpí smyslovým přetížením, zvláště po nějaké události náročné na pochopení nebo po nepříjemném zážitku.

Zatímco kráčeli pevností, všimla si, že toho dne utrpěl Malikův smysl pro rovnováhu.

„Potřebuješ jenom trochu klidu,“ ujistila ho, když mu podržela otevřené dveře a čekala, až se jimi prošourá.

Audra jí tu cestu ukázala už předtím, než se tohle stalo. Ta jízlivá knihovnice se s Malikem znala a byla na něho hodná. Thee krátce poté došlo, že ho nejspíš znala už jako berserka, možná spolu dokonce trénovali.

Když dorazili k Malikovu pokoji, dveře byly zamčené, a jakmile je Thea otevřela, nervózně je přivítal Malikův pes Dax.

„Je v pořádku,“ řekla tomu podvratákovi, který vrtěl ocasem tak silně, div jí neudělal modřiny na nohách.

Počkala ve dveřích, dokud se Malik neposadí na židli před vystdlý krb.

„Chceš, abych zapálila oheň?“ zeptala se.

Malík zíral na studené uhlíky.

„Tak dobře,“ řekla Thea spíš pro sebe než bývalému válečníkovi. „Nechám to na tobě.“

Když se obrátila k odchodu, vydal Malik chrčivý zvuk.

Čekala. Věděla, že se ze sebe snaží dostat slova, a taky věděla, že ona nikdy nedokáže pochopit, jak moc při tom musí trpět. Také se jí sevřelo hrdlo a přála si, aby mu mohla nějak pomoci.

Malík potřásl hlavou, jako by jí dokázal číst myšlenky. „Ztratila jsem ji,“ přiznala se a poklepala si na kotník, kde, jak Malik věděl, nosila jeho dýku. „Ztratila jsem ji v Krvohvozdu a moc mě to mrzí,“ pověděla mu.

Bylo možné, že se Malik právě *tomuhle* usmál? Tak či tak jí nejistou rukou pokynul, aby odešla.

Thea ucítila v ústech hořkost lítosti. Přišla o poslední pozůstatek toho, čím byl Malik před svým zraněním, věc, kterou jí světil, aby se o ni dobře starala. Potom, co si tolik vytrpěl, ztratila čepel, kterou si zasloužil svou krví, potem a obětí.

Ne, to nedopustí. Nechala za sebou pokoj bývalého berserka a vyrazila; ne za Audrou, která na ni čekala s rozkazy, ale zpátky do Krvohvozdu.

Venku už den zešedl, ale nebyla ještě taková tma, aby se mohla volně pohybovat po pevnosti a za jejími hradbami. I tak si ale uměla poradit. Během svého krátkého románu s Evanderem se naučila, která místa jsou v Thezmarru nejméně hlídána. Patřilo mezi ně i pár méně známých cest ve vnějších lesích. Z tohoto pohledu nebyl ten vztah *úplná* ztráta času.

Netrvalo dlouho, než ji opět obklopily stromy krvácejícího lesa a těžký, vlhký pach blížícího se deště. Našla pěšinu z předchozí noci a dávala si pozor, aby zakryla své stopy. Poslední, co potřebovala,

bylo, aby ji sledoval nějaký zvědavý štitonoš. Nemohla ani vyloučit, že Seb pošle pár svých poskoků, aby se jí pomstili. Doufala, že je ještě ve špitálu a drbe se na koulích jako zblešené zvíře.

Thea brzy dorazila k mytíně z předchozího dne. Poznala by ji i se zavřenýma očima, ale díky šípů zabodnutému do stromu si ji nemohla splést v žádném případě. Mimoděk přejela svými zjizvenými prsty po jeho opeření, které ji jemně šimralo na kůži, na prostý protiklad smrtícího hrotu pohřbeného v kmeni.

Ten, kdo ho vystřelil, mířil takřka dokonale; nebýt jejích rychlých reflexů, za něž vděčila letům s Tančící alchymistkou, našel by cíl.

Ale kvůli tomu tady nebyla.

Kde jsem ji upustila? Thea klečela v listí a přejížděla dlaněmi po zemi. Pohybovala se ve svých stopách... Věděla, že dýku držela v ruce těsně předtím, než přilétl šíp. V duchu si vynadala. Ostřílenému válečníkovi by se nikdy nestalo, aby v okamžiku překvapení pustil všechno z rukou.

Zoufale lezla kolem stromu se zabodnutým šípem a prohrabávala tlející listí přesvědčená, že dýka musí být někde blízko, i kdyby do ní při útěku kopl. Nemohla by odlétnout daleko.

S postupem času jí ale z neklidného žaludku začal stoupat neblahý pocit.

Prohledávala les čím dál horečněji, vracela se ve svých stopách dál, než skutečně považovala za nutné. Čím dál tím obtížněji popadala dech a nakonec padla kolena na vlhkou zem.

„Zatraceně,“ zamumlala s pohledem upřeným na své prázdné ruce.

V tu chvíli jí po zádech přeběhl mráz a zjezily se jí vlasy. Ohlédla se.